

NS Ziņu biļetens

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1154

27.04.2025 (136)

Hitlers karā : Kas *īsti* notika?

A.V. Schaerffenberg

1. daļa

Izdevniecības priekšvārds

Hitler at War: What Really Happened?" būtībā ir paplašināts izdevums *Adolf Hitler: Hitlers Hitlers: Hitler Hitler: Hitler Hitler Hitler: Bungling Amateur or Military Genius?*", kas iznāca 2003. gadā.

Aizraujošs, pretrunīgs un pat drosmīgs, kas vislabāk raksturo šo unikālo revizionisma darbu. Lai padarītu grāmatu vēl aizraujošāku, tai pievienotas septiņdesmit oriģinālās Trešā reiha ilustrācijas.

Protams, vēstures grāmatas raksta uzvarētāji. Jo lielāks un asiņaināks karš, jo vairāk tiek demonizēts uzvarētais ienaidnieks. Īpaši tas attiecas uz gadījumiem, kad pašu skapī netrūkst skeletu.

Nav brīnums, ka par nacionālsociālistiskās Vācijas fīreru parasti netiek atzīts nekas pozitīvs. Tiek pieminēta viņa kaprāļa dienesta pakāpe Pirmajā pasaules karā, bet viņa izcilais kaujas dienests tiek ignorēts. Viņa pastkartes nav nekāds noslēpums, bet tikai retais ir redzējis viņa satriecošās gleznas.

Uz Dženhizu Hanu savulaik raudzījās līdzīgi. Šodien Mongolijā viņš ir

nacionālais varonis gluži tāpat kā Napoleons Francijā. Attieksme mainās gadsimtu gaitā.

Padomājiet par to: Vai mēs nedzīvojam jaunā gadsimtā, pat jaunā tūkstošgadē?

Vai vēsture rāda, ka šodienas evaņģēlijs rīt kļūst par mānticību un šodienas ķecerība - par rītdienas patiesību?

Kā šis cilvēks, *kā to attēlo naidīgā propaganda*, varēja paveikt to, ko viņš izdarīja? Viņš nāca pie varas, neraugoties uz titula, ranga un naudas trūkumu, viņš atjaunoja sagrauto ekonomiku un sešus gadus atturēja pusi pasaules! *Neviens traks ārprātīgais to visu nebūtu varējis izdarīt!*

Jebkurā gadījumā šis ārkārtīgi "politiski nekorektais" pasaules vēsturē lielākā bruņotā konflikta traktējums noteikti uzacīs dažas uzacis. Un mudinās atvērtus lasītājus pašiem iedziļināties, meklējot šo grūti iegūstamo dārgakmeni, ko sauc par patiesību!

Ievads: Ļauni darbi

Ļaunie darbi celsies, lai gan visa zeme tos izgaismos cilvēku acīm."

Viljams Šekspīrs, *Hamlets*

Iespējams, izņemot krustā sišanu, neviens cits notikums cilvēces vēsturē nav bijis tik daudz grāmatu, mākslas filmu un televīzijas raidījumu temats kā Otrais pasaules karš. Kāpēc? Nepaiet ne diena, lai sabiedrībai neatgādinātu par "holokaustu" un tā vēsturiskajām asociācijām. Neviens cits konflikts nesaskaras ar tik milzīgu uzmanību. Vai tas bija, kā raksta ebreju rakstnieks marksists Studs Terkels (Studs Terkel), "labais karš" - melnbalta, skaidra un skaidra cīņa starp Labo un Ļauno? Vai arī nacionālsociālistu *gauleiters* Jūliuss Streihers pēckara Nirnbergas procesa perspektīvā pareizi definēja tā iznākumu kā "pasaules ebreju triumfu"? Ar ko var izskaidrot milzīgo materiālu apjomu par Otro pasaules karu salīdzinājumā ar praktiski visām citām tēmām?

Varbūt tāpēc, ka tas bija ne tik daudz pasaules karš, cik pasaules *revolūcija*. Tāpat kā Amerikas, Francijas un Krievijas revolūcijas - katra ar globālu ietekmi -, arī Vācijas revolūcija pārveidoja pasauli. Amerikāņu žurnālists Duglass Brinklijs (Douglas Brinkley) kā aculiecinieks to aprakstīja šādi: "Vēl nekad pasaules vēsturē nav bijis kaut kā līdzīga 1933. gada nacionālsociālistiskajai revolūcijai - tik brīva no citu revolūciju ārējām izpausmēm. Bez asinsizliešanas, precīza, noteikta un ātra. Ja kāda revolūcija jebkad ir pierādījusi savu morālo pamatotību ar godīgumu, ar kādu tā tika īstenota, tad tā ir 1933. gada Vācijas revolūcija, ko tālredzīgi, enerģiski un veiksmīgi vadīja tautas kanclers Ādolfs Hitlers."

Tiesa, cīņa par varu bija salīdzinoši bez asinīm, neraugoties uz aptuveni 240 NSDAP biedru politiskajām slepkavībām. Trešajam reiham bija atvēlēti tikai seši nemierīga miera gadi, pirms 1939. gada 1. septembrī sākās tā militārais posms. Partiesībā revolūcija bija sākusies jau krietni agrāk, kad 1920. gadā Ādolfs Hitlers pirmo reizi publiski paziņoja par savu nacionālsociālistisko programmu. Šis paziņojums būtībā bija kara pieteikums starptautiskajai ebreju kustībai un visiem tās darbiem. Ienaidnieki, ar kuriem viņš toreiz saskārās kā politiskais līderis, bija tie paši, ar kuriem viņš vēlāk saskārās kā karavadonis.

Viņa "Dzīves filozofija", kā viņš pats to raksturoja, skāra pašus ekonomiskās verdzības un rasu nāves pamatus, uz kuriem tika vilkta materiālisma un propagandas nomāktā pagānu cilvēce. Tādēļ pret viņu bija vērsta pasaules mēroga reakcija. Tā sākās Vācijā - politiski (caur izveidotajām partijām), pēc tam ar fizisku vardarbību (komunistiskais terors), kam sekoja juridiskie pasākumi (kad NSDAP tika aizliegta). Tā kā šie pasākumi nespēja novērst Hitlera nākšanu pie varas, reakcija starptautiskā mērogā saasinājās līdz ekonomiskām sankcijām, plašsaziņas līdzekļu aģitācijai un pēdējai metodei, pie kuras tirāni vienmēr ķeras, - militārām darbībām.

Vairāk nekā sešdesmit gadus pēc Otrā pasaules kara noslēguma 1945. gadā praktiski visi Otrā pasaules kara literatūras paraugi ar dogmatisku neatlaidību atkārtoti, ka Ādolfs Hitlers izraisīja karadarbību, lai iekarotu pasauli, kuras tautas vēlējās tikai dzīvot mierā. Viņa vienīgais mērķis pēc varas iegūšanas, ko viņš panāca, terorizējot savu iekļūšanu kancelejā, bija pēc iespējas ātrāk uzsākt militāru agresiju. Viņš iebiedēja mazas, neaizsargātas nācijas, piemēram, Poliju un Čehoslovākiju, pēc tam pārspēja Franciju tikai tāpēc, ka jau sen gatavojās karam, bet paši franči bija pārāk padevīgi, lai īpaši cīnītos, lai gan bija pretošanās kustības varoņi. Fīrers drīz vien sastapa savu līdzinieku Vinstonu Čērčilu.

Neapmierināts ar nespēju pārvarēt Lielbritānijā valdošo demokrātijas garu, Hitlers neprātīgi izveidoja otru fronti, uzbrūkot Krievijai. Sākumā vāciešiem tikai paveicās, bet pie Staļingradas viņi cieta sakāvi, jo Hitlers amatieriski iejaucās savu ģenerāļu profesionālajā stratēģijā. Viņš neprātīgi izsludināja karu Amerikas Savienotajām Valstīm, kuru prezidents bija tik smagi strādājis par mieru pasaulē. Fīrera fantastiskās kļūdas neizbēgami noveda pie iebrukuma Normandijā, un gandrīz gadu vēlāk viņš atzina savu vainu karā, izdarot pašnāvību, nevis aizstāvēties taisnīgā tiesā Nirnbergā.

Hitlers tika uzvarēts galvenokārt tāpēc, ka viņa antisemitiskais neprāts piespieda Vācijas vadošos zinātniekus, no kuriem lielākā daļa bija ebreji, migrēt uz Rietumiem, kur viņi nelabprāt izstrādāja atombumbu ASV vajadzībām. Arī viņa mēģinājums iznīcināt nekaitīgos Eiropas ebrejus, kurus viņš izmantoja kā nevainīgus grēkāžus par Vācijas pelnīto postu, novirzīja no kara vitāli svarīgo materiālu un darbaspēku, tādējādi nodrošinot sakāvi. Ja vācieši būtu uzvarējuši, visi

pārējie cilvēki uz Zemes būtu vai nu paverdzināti, vai nogalināti.

Joprojām tiek izdoti tūkstošiem grāmatu, televīzijas raidījumu un filmu, kas atkārtoti šo vienveidīgo Otrā pasaules kara versiju. Visi sabiedroto militārie panākumi vienmēr tiek attēloti kā "varonīgas uzvaras", bet vācu panākumi šajos vienpusīgajos stāstos tiek nosodīti kā "zvērība". Situāciju kodolīgi raksturo populārzinātniskais rakstnieks Džons Entonijs Vests. "Tā kā gandrīz visu vēsturi raksta uzvarētāji," viņš raksta, "nemainīgi ir grūti novērtēt, spriest, dažkārt pat zināt, ka kāda kauja ir notikusi vai ka kāda notiek. Uzvarētāji var brīvi sagrozīt, sagrozīt vai ignorēt visu, kas neatbalsta viņu "oficiālo" versiju, un viņi to arī dara. Šī versija tiek izplatīta skolās un masu saziņas līdzekļos. Rezultātā sabiedrība saņem un parasti pieņem par patiesu vērtību to, kas tai ir iemācīts.

Vests, kas nav nacionālsociālisma draugs, tomēr ir trāpījis uz problēmu: vispārpieņemtā Otrā pasaules kara vēsture ir "uzvarētāja stāsts". Sabiedroto vai, pareizāk sakot, *ebreju* versija par šo pasauli pārveidojošo konfliktu kopš 1945. gada ir dominējusi visos informācijas avotos. Tāpēc šīs grāmatas mērķis ir iepazīstināt ar otru stāsta pusi, kuru nevienam nav ļauts uzzināt. Tā ir mūsu laikmeta "imperatora jaunās drēbes". Patiesības pieminēšana par Hitleru ir politiskās nekorektības augstākais līmenis, un daudzās it kā civilizētās valstīs par to var nokļūt aiz restēm. 2005. gadā britu vēsturnieks Deivids Irvings Austrijā sāka izciest trīspadsmit gadu cietumsodu "par holokausta noliegšanu", kas ir viens no vairākiem 17. nodaļā minētajiem upuriem.

Amerikas Savienotajās Valstīs autori, kas mēģina pat objektīvi aprakstīt nacionālsociālismu, nekad neredzēs, ka viņu darbus publicē populārākie uzņēmumi. Tas attiecas uz iepriekš minēto ieslodzīto Irvingu. Pirms viņa ieslodzījuma par apsūdzībām par atmaskošanu viņa grāmatu par Dr. Jozefu Gēbelsu, vienu no Trešā reiha vadošajām personībām, 1995. gadā izdošanai pieņēma liela Ņujorkas izdevniecība St. Martin's (St. Martin's). Kad grāmatas lappuses burtiski iznāca no preses, ebreju grupas, jo īpaši B'nai B'rith Anti-Defamation League, publiski un veiksmīgi izdarīja spiedienu uz uzņēmumu, lai tas pārtrauktu Irvinga grāmatas izdošanu. Iemesls: viņš piedāvāja pierādījumus, kas apšaubīja apgalvojumu, ka Otrā pasaules kara laikā nacionālsociālisti esot iznīcinājuši sešus miljonus ebreju.

Astoņdesmito gadu beigās Ebreju aizsardzības līgas biedri, kas vēlāk publiski lepojās ar savu dedzināšanu, sadedzināja veselu noliktavu, kurā glabājās nacionālsociālistu filozofa Alfrēda Rozenberga grāmatas *20. gadsimta mīts* eksemplāri. Nav brīnums, ka vairumam cilvēku ir vienpusīgs, pret Hitleru vērsts viedoklis par Otro pasaules karu. Viņiem ne tikai neļauj iepazīties ar nacionālsociālistisko versiju, bet arī pastāvīgi piedāvā caurspīdīgi naidīgas, emocionāli izdomātas, vēsturiski nepatiesas filmas, piemēram, *Šindlera saraksts* (*Schindler's List*) un *Glābjot karavīru Raienu* (*Saving Private Ryan*), ko veidojuši galvenokārt

ebreju producenti (t. i., Stīvens Spīlbergs). Pēc savas būtības šie propagandisti acīmredzami nespēj piedāvāt objektīvu viedokli par karu vai jebko citu, kas skar ebreju intereses. "Hitlera elle" (Hitler's Inferno), populārs divsējumu l.p., kas tika izdots pagājušā gadsimta 50. gadu beigās un vēl joprojām ir pieejams audioierakstā, ietver oriģinālus nacionālsociālistu mūzikas un runu ierakstus, kas mijas ar angļu valodā runājoša stāstnieka stāstījumu, kurš saviem klausītājiem saka: "Ja Hitlers savu veiksmi būtu virzījis mazliet citā virzienā, viņš būtu uzvarējis, un jūs un es, un visas mūsu ģimenes tad būtu briesmīgi miruši." Šajā pašā ierakstā ir fragmenti no fīrera uzrunas, kurā viņš saka: "Ja vāji un bailīgi cilvēki nevēlas neko kopīgu ar mūsu Kustību, mēs vienmēr varam paļauties uz jaunatni, kas nostāsies mūsu pusē." Taču viņa izteikums vācu valodā netiek tulkots, bet amerikāņu stāstītājs par šo Hitlera runas rindiņu saka: "Viņš kliedz pēc asinīm!".

Citā līdzīgā komerciālā ierakstā ("Trešā reiha skaņas"), kas tika masveidā ražots publiskajam patēriņam, nacionālsociālistu darbaļaužu līdera Dr. Roberta Leja teiktais tiek tulkots šādi: "Ebreji ir Dieva attriebība pasaulei!". Dr. Leijs patiesībā teica: "Ebreju dievs ir attriebības dievs" - īpaši atbilstošs novērojums, ņemot vērā šeit atkārtoti aplūkoto tematu.

Šādi atklāti un apzināti sagrozījumi ir absolūti dominējuši visos sabiedrības informēšanas kanālos par Otro pasaules karu kopš 1945. gada. Ikviens, kurš mēģina norādīt uz šādiem meliem, vienkārši netiek uzklauts vai tiek noraidīts kā "holokausta noliedzējs". Visi televīzijas tīkli un lielākie izdevēji uz visiem laikiem ir slēgti politkorektās pagātnes versijas kritiķiem, jo īpaši attiecībā uz visu, kas saistīts ar Hitleru. Nevienam nav ļauts uzzināt neko, kas attiecas uz nacionālsociālismu, ja vien tas vispirms nav izgājis cauri neobjektīva naidīguma filtram, kas sniedz līdz pat 20. gadsimta sākumam.

Vairāk nekā divas desmitgades aktieris Erihs fon Stroheims desmitiem ASV spēlfilmu tēloja stereotipisku vācu militāristu ar monokli un duelīšu rētu. Holivudas publicisti viņu īsti orveliski dēvēja par "cilvēku, kuru jūs mīlat ienīst". Von Stroheims nemainīgi attēloja vispirms prūšu, pēc tam nacistu virsniekus kā stīvus, augstprātīgus, nežēlīgus un viltīgus, lai amerikāņu paaudzēm, kurām tika izskaltas smadzenes, pieņemtu viņa ļaunprātīgos raksturojumus kā autentiskus tēlus. Gandrīz neviens no viņa skatītājiem neapzinājās, ka 1967. gadā izdotajā *Encyclopaedia Judaica* "fon Štroheims" patiesībā bija minēts kā ebrejs, un viņa "von" bija daļa no viltus skatuves vārda. 50. un 60. gados ebreju Otto Premingers turpināja fon Stroheima tradīcijas, iemūžinot stereotipu par sadistisku nacistu briesmoni, kas cienīgs tikai nāves. Hitleru visbiežāk atveidoja cits ebreju aktieris - Luters Adlers.

Īsāk sakot, pēc Pirmā pasaules kara ebreji ieguva faktiski neierobežotu varu pār sakāves nomākto Vāciju. 1933. gadā Hitlers viņus padzina. Baidoties, ka viņa piemēram varētu sekot arī citas tautas, izraidītie ebreji viņu attēloja kā ļaunāko

ļaunumu, kas pelnījis iznīcināšanu. Līdz ar to lielākajai daļai cilvēku ir pilnīgi izkropļots priekšstats par Otrā pasaules karu kopumā un īpaši par nacionālsociālismu. Un tas ir tāpēc, ka šī mākslīgi radītā tēla veidotāji ir politiski un finansiāli ļoti ieinteresēti tā vispārējā pieņemšanā. Protams, viņu pašu dzīve un pasaule, ko viņi ir izdomājuši, ir absolūti atkarīga no šīs savstarpēji pieņemtās fikcijas.

Citiem vārdiem sakot, ja viņu pieņemtā kara versija ir nepatiesa, tad visa mūsu civilizācijas sistēma, kāda tā ir izveidojusies kopš 1945. gada, ir balstīta uz meliem. Tās atklāšana grauj modernās sabiedrības pamatus. Neizbēgamas sekas ir tautas vardarbīgs noraidījums visām politiskajām un informatīvajām autoritātēm, kas pārtiek no saviem meliem par nacionālsociālismu. Kas notiks, kad visas mūsu planētas pagānu paaudzes, kas ir audzinātas līdzjūtīgi izturēties pret ebrejiem kā pret Otrā pasaules kara lielajiem upuriem, beidzot atzīs, ka tieši viņi bija tā iniciatori un pastrādāja tā visļaunākās zvērības? Kā šie pamodinātie pagāni reaģēs pēc tam, kad viņi varēs izsekot ļaunuma seku eskalācijai no šī konflikta līdz pat viņu laikiem? Vispārēja atmoda par ebreju dominanci visos varas ceļos varētu pārvērsties par *fuor Caucasoidus*, kura ietekme uz mūsdienu civilizāciju būtu ne mazāk postoša kā ģermāņu iebrukumi, kas pirms piecpadsmit gadsimtiem iznīcināja deģenerēto Romas impēriju.

Lai gan šī īsā vēsture ir tikai pārskats par Eiropas teātri Otrajā pasaules karā, tā ir viena no pirmajām šāda veida grāmatām. Tās parādīšanās pēc gadu desmitiem ilgas nesaudzīgas naidīguma un nacionālsociālistisko uzskatu klajas apspiešanas jau pati par sevi liecina par to iedzimto un spēcīgo pamatotību. Pēdējā vēstulē savam dēlam Haraldam Dr. Jozefs Gēbelss no degošajām Berlīnes drupām rakstīja: "Kādu dienu meli sabruks paši no sevis, un patiesība atkal triumfēs. Tas būs brīdis, kad mēs pacelsimies pār visiem, tīri un nevainojami, tādi, kādi vienmēr esam cēlušies būt un par kādiem sevi uzskatījuši" (1945. gada 28. aprīlis).

Mērķis šeit ir konfrontēt vismaz dažus no tiem kliezsošākajiem viltojumiem, kas joprojām tiek uzskatīti par neapstrīdamiem faktiem. Otrā pasaules kara oficiālo vēsturi ir rakstījuši tie, kas Nirnbergā pakāra tā patiesos varoņus. *Hitlers karā*" atspoguļo viņu viedokli par šo konfliktu. Un mēģina atspēkot dažus no visļaunākajiem sagrozījumiem par Hitleru, ko plaša sabiedrība ir aprijusi kā vēstures svēto rakstu.

NSDAP/AO ir pasaulē lielākais Nacionālsociālistu propagandas piegādātājs!

Drukāti un tiešsaistes periodiskie izdevumi daudzās valodās
Simtiem grāmatu daudzās valodās
Simtiem vietņu daudzās valodās

